

“मीठे बच्चे – तिमी विश्वका अति महत्त्वपूर्ण सेवाधारी हौ, तिमीले आफ्नो तन-मन-धनद्वारा श्रीमत अनुसार यसलाई राम राज्य बनाउनु छ ।”

प्रश्न:- सच्चा अलौकिक सेवा कुनचाहिँ हो, जुन अहिले तिमी बच्चाहरूले गर्दछौ ?

उत्तर:- तिमी बच्चाहरूले गुप्त रीतिले श्रीमत अनुसार पावन भूमि सुखधामको स्थापना गरिरहेका छौ- यही विश्वको सच्चा अलौकिक सेवा हो । तिमीले बेहदका बाबाको श्रीमत अनुसार सबैलाई रावणको जेलबाट छुटाइरहेका छौ । यसका लागि तिमी पावन बनेर अरूलाई पावन बनाउँछौ ।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ... ।

ओम् शान्ति । हे प्रभु, ईश्वर, परमात्मा भन्नु र पिता शब्द भन्नुमा कति धेरै फरक छ । हे ईश्वर, हे प्रभु भन्नाले कति आदर (रिगार्ड) रहन्छ । त्यस्तै फेरि उहाँलाई पिता पनि भन्दछन्, पिता शब्द धेरै साधारण छ । पिताहरू त अनगिन्ती छन् । प्रार्थनामा पनि भन्दछन्- हे प्रभु, हे ईश्वर ! बाबा किन भन्दैनन् ? हुनुहुन्छ त परमपिता नै । तर बाबा शब्दभन्दा परमात्मा शब्द बढी प्रचलनमा आउँछ । बोलाउँछन्- हे प्रभु ! नयनहीनलाई राह बताउनुहोस् । आत्माहरूले भन्दछन्- बाबा, हामीलाई मुक्ति-जीवनमुक्तिको मार्ग बताउनुहोस् । प्रभु शब्द कति महान् छ । पिता शब्द हल्का छ । यहाँ तिमीले जान्दछौ- बाबाले आएर सम्झाउनुहुन्छ । लौकिक हिसाबले त पिताहरू धेरै छन्, बोलाउँछन् पनि- तिमी माता-पिता... कति साधारण शब्द छ । ईश्वर वा प्रभु भन्नाले सम्झन्छन्- उहाँले के गर्न सक्नुहुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ । बाबाले धेरै उच्च मार्ग सहज बताउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरा प्यारा बच्चाहरू ! तिमी रावणको मतमा काम चितामाथि चढेर भस्मीभूत भएका छौ । अहिले म तिमीलाई पावन बनाएर घर लैजान आएको छु । बाबालाई बोलाउँछन् पनि यसैले कि, आएर पतितबाट पावन बनाउनुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिम्रो सेवामा । तिमी बच्चाहरू पनि सबै अलौकिक सेवामा छौ । जुन सेवा तिमी बाहेक अरू कसैले गर्न सक्दैन । तिमीले विश्वका लागि नै गछौ, श्रीमत अनुसार पवित्र बनेर दुनियाँलाई पवित्र बनाउँछौ । बापू गाँधीको पनि आशा थियो- रामराज्य होस् । तर कुनै मनुष्यले त रामराज्य बनाउन सक्दैन । नत्र भने प्रभुलाई पतित-पावन भनेर किन बोलाउँथे ? अहिले तिमी बच्चाहरूमा कति प्यार छ । सच्चा सेवा त तिमीले गछौ, सारा दुनियाँको ।

तिमीले जान्दछौ- बाबाले फेरि रामराज्य बनाउनुहुन्छ, जो बापूजीले चाहनुहुन्थ्यो । ती हदका बापूजी थिए, उहाँ फेरि हुनुहुन्छ बेहदका बापूजी । उहाँले बेहदको सेवा गर्नुहुन्छ । यो कुरा तिमी बच्चाहरूले मात्र जान्दछौ । तिमीहरूमा पनि हामीले रामराज्य बनाउँछौ भन्ने नशा नम्बरवार रहन्छ । सरकारका तिमी सेवाधारी हौ । तिमीले दैवी सरकार बनाउँछौ । तिमीलाई सेवाको नशा छ । जान्दछौ सत्ययुगमा यो पावन भूमि थियो, अहिले त पतित छ । तिमीले जान्दछौ- अहिले हामीले बाबाद्वारा फेरि पावन भूमि वा सुखधाम बनाइरहेका छौ, त्यो पनि गुप्त । श्रीमत पनि गुप्त मिल्छ । सरकारका लागि नै तिमीले काम गरिरहेका छौ । श्रीमत अनुसार तिमीले उच्च भन्दा उच्च सेवा आफ्नो तन-मन-धनबाट गरिरहेका छौ । कांग्रेसहरू कति जेल आदिमा गए । तिमीलाई त जेल आदिमा जान आवश्यक छैन । तिम्रो त छ नै रूहानी कुरा । तिम्रो लडाईँ पनि छ ५ विकाररूपी रावणसँग, जुन रावणको सारा पृथ्वीमा राज्य छ । तिम्रो यो सेना हो । लंका त एक सानो टापू हो । यो सृष्टि बेहदको टापू हो । तिमीले बेहदका बाबाको श्रीमत अनुसार सबैलाई रावणको जेलबाट छुटाउँछौ । यो त तिमीले जान्दछौ- यस पतित दुनियाँको विनाश त हुनु नै छ । तिमी शिवशक्ति हौ । शिवशक्ति यी गोपहरू पनि हुन् । तिमीले गुप्त रीतिबाट भारतको धेरै ठूलो सेवा गरिरहेका छौ । पछि गएर सबैलाई थाहा हुनेछ । तिम्रो यो श्रीमत अनुसार रूहानी सेवा हो । तिमी गुप्त छौ । सरकारले जान्दैन जान्दैन- यी बी.के.हरूले आफ्नो तन-मन-धनबाट सबैभन्दा श्रेष्ठ सचखण्ड बनाउँछन् । यहाँ सचखण्ड थियो, अहिले भुटखण्ड छ । सत्य त एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । भनिन्छ पनि, ईश्वर सत्य हुनुहुन्छ (गड इज ट्रुथ) । तिमीलाई नरबाट नारायण बन्ने सत्य शिक्षा दिइरहनुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प पहिला पनि तिमीलाई नारायण बनाएको थिएँ, रामायणमा त के-के कथा बसेर लेखिदिएका छन् । भन्दछन्- रामले बाँदर सेना लिए । तिमी पहिला बाँदर जस्तै थियौ । एक सीताको कुरा होइन । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- कसरी रावण राज्यको विनाश गराएर राम राज्यको स्थापना गर्नुहुन्छ, यसमा कुनै मेहनतको कुरा छैन । उनीहरूले त कति खर्च गर्छन् । रावणको पुत्ला बनाएर फेरि त्यसलाई जलाउँछन् । केही पनि बुझ्दैनन् । ठूला-बडा मानिसहरू सबै जान्छन्, विदेशीहरूलाई पनि देखाउँछन्, बुझ्ने

केही पनि बुझ्दैनन् । अहिले बाबाले सम्भाउनुहुन्छ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई दिलमा उमंग छ- हामीले विश्वको सच्चा रूहानी सेवा गरिरहेका छौं । अरू सारा दुनियाँ रावणको मतमा छ, तिमी छौ रामको श्रीमतमा । राम भन, शिव भन, नाम त धेरै राखिदिएका छन् ।

तिमी बच्चाहरू श्रीमत अनुसार चल्ने विशेष सेवाधारी हौ । भन्दछन् पनि- हे पतित-पावन ! आएर पावन बनाउनुहोस् । तिमीले जान्दछौ- सत्ययुगमा हामीलाई कति सुख मिल्छ । अथाह खजाना प्राप्त हुन्छ । वहाँ औसत आयु पनि कति धेरै हुन्छ । ती हुन् योगी, यहाँ छन् सबै भोगी । ती पावन, यी पतित । कति रात-दिनको फरक छ । कृष्णलाई पनि योगी भन्दछन्, महात्मा पनि भन्दछन् । तर उनी त सच्चा महात्मा हुन् । उनको महिमाको त गायन गरिन्छ- सर्वगुण सम्पन्न... । आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन् । संन्यासीहरू त गृहस्थीहरूकहाँ विकारबाट जन्म लिएर फेरि संन्यासी नै बन्छन् । यी कुरा तिमीलाई अहिले बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । यतिबेला मनुष्यहरू त छन् दुराचारी, दुःखी । सत्ययुगमा कस्ता थिए ? धार्मिक, सदाचारी थिए । १०० प्रतिशत सम्पन्न थिए । सदा सुखी थिए । रात-दिनको फरक छ । यो यथार्थमा तिमीले मात्र जान्दछौ । यो कहाँ कसैलाई थाहा छ र- दुनियाँ स्वर्गबाट नर्क कसरी बनेको हो ? लक्ष्मी-नारायणको पूजा गर्छन्, मन्दिर बनाउँछन्, केही पनि बुझ्दैनन् । बाबाले सम्भाइरहनुहुन्छ- राम्रा-राम्रा पद भएका जो छन्, बिडलालाई पनि सम्भाउन सक्छौ, यी लक्ष्मी-नारायणले यो पद कसरी पाए, यिनीहरूले के गरे जसकारण यिनका मन्दिर बनाएका हुन् ? उनको बारेमा नजानी पूजा गर्नु पनि पत्थर पूजा अथवा खेलौनाको पूजा भयो । अरू धर्माकाले त जान्दछन्- क्राइस्ट यो समयमा आए, फेरि आउनेछन् ।

तिमी बच्चाहरूलाई कति गुप्त रूहानी नशा हुनुपर्छ । आत्मालाई खुशी हुनुपर्छ । आधाकल्प देह-अभिमानी बनेका थियौ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- अशरीरी बन, आफूलाई आत्मा सम्भ । हाम्रो आत्माले बाबाले भनेको सुनिरहेको छ । अरू सतसङ्गमा कहिल्यै यस्तो सम्भदैनन् । यहाँ रूहानी बाबाले बसेर आत्माहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । आत्माले नै सबै कुरा सुन्छ नि । आत्माले भन्दछ- म प्रधानमन्त्री हुँ, फलाना हुँ । आत्माले यो शरीरद्वारा भन्यो- म प्रधानमन्त्री हुँ । अहिले तिमीले भन्दछौ- म आत्माले पुरुषार्थ गरेर स्वर्गको देवी-देवता बनिरहेको छु । म आत्मा, मेरो शरीर । देही-अभिमानी बन्नमा नै धेरै मेहनत लाग्छ । घरी-घरी आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गरिरह्यौ भने विकर्म विनाश हुनेछ । तिमी एकदम आज्ञाकारी सेवाधारी हौ । कर्तव्य गर्दछौ गुप्त रीतिबाट । त्यसैले नशा पनि गुप्त हुनुपर्छ । हामी सरकारका रूहानी सेवाधारी हौ । विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ । बापूजीले पनि चाहनुहुन्थ्यो नयाँ दुनियाँमा नयाँ भारत होस्, नयाँ दिल्ली होस् । अहिले नयाँ दुनियाँ त छँदै छैन । यो पुरानो दिल्ली बदलिएर परिस्तान बन्दछ । अहिले यसलाई परिस्तान कहाँ भनिन्छ । नयाँ दुनियाँमा परिस्तान, नयाँ दिल्ली तिमीले बनाइरहेका छौ । यो राम्ररी बुझ्नुपर्ने कुरा हो । यो कुरा बिसिनु हुँदैन । विश्वलाई फेरि सुखधाम बनाउनु कति उच्च कार्य हो । ड्रामा प्लान अनुसार सृष्टि पुरानो हुनु नै छ । दुःखधाम हो नि । दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता एक बाबालाई मात्र भनिन्छ । तिमीले जान्दछौ- ५ हजार वर्षपछि आएर बाबाले दुःखी संसारलाई सुखी बनाउनुहुन्छ । सुख पनि दिनुहुन्छ, शान्ति पनि दिनुहुन्छ । मनुष्यहरूले भन्दछन् पनि- मनको शान्ति कसरी मिल्छ ? अब शान्ति त शान्तिधाम स्वीट होममा मात्रै हुन्छ । त्यसलाई भनिन्छ शान्तिधाम, जहाँ आवाज हुँदैन, दुःख हुँदैन । सूर्य, चन्द्र आदि पनि हुँदैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो सारा ज्ञान भएको छ । बाबा पनि आएर आज्ञाकारी सेवाधारी बन्नुभएको छ नि । तर बाबालाई त कति पनि जान्दै जान्दैनन् । सबैलाई महात्मा भनिदिन्छन् । तर महान् आत्मा त स्वर्गका देवी-देवता सिवाय कहिल्यै हुन सक्दैनन् । वहाँ आत्माहरू पवित्र हुन्छन् । पवित्र थिए, शान्ति र सम्पन्नता पनि थियो । अहिले पवित्रता छैन त्यसैले केही पनि छैन । पवित्रताको नै मान हुन्छ । देवताहरू पवित्र हुन्छन् तब त उनीहरूका अगाडि शिर झुकाउँछन् । पवित्रलाई पावन, अपवित्रलाई पतित भनिन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ सारा विश्वका बेहदका बापूजी । हुन त मेयरलाई पनि नगर पिता भन्दछन् । वहाँ कहाँ यस्ता कुरा हुन्छन् र । वहाँ त काइदा अनुसार राज्य चल्छ । बोलाउँछन् पनि- हे पतित-पावन आउनुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- पवित्र बन, तर भन्दछन्- यो कसरी हुन सक्छ, फेरि बच्चा कसरी पैदा हुनेछन् ? सृष्टि कसरी बढ्दै जाला ? उनीहरूलाई यो थाहा छैन- लक्ष्मी-नारायण सम्पूर्ण निर्विकारी थिए । तिमी बच्चाहरूले कति विरोध (अपोजिसन) सहनुपर्छ ।

ड्रामामा जो कल्प पहिला भएको थियो त्यही दोहोरिन्छ । यस्तो होइन, ड्रामा भनेर रोकिनु छ- ड्रामामा भए त प्राप्त होला ! विद्यालयमा त्यत्तिकै बसिरहेर कोही पास हुन्छ र ? हरेक चीजका लागि मनुष्यको पुरुषार्थ त चल्दछ ।

पुरुषार्थ विना पानी पनि मिल्न सक्दैन । हरेक सेकेण्ड जुन पुरुषार्थ हुन्छ त्यो प्रारब्धका लागि हुन्छ । यो बेहदको पुरुषार्थ गर्नु छ, बेहदको सुखका लागि । अहिले हो ब्रह्माको रात सो ब्राह्मणहरूको रात, फेरि ब्राह्मणहरूको दिन हुनेछ । शास्त्रहरूमा पनि पढ्थ्यौ तर बुझ्न केही पनि बुझ्दैनथ्यौ । यी बाबाले स्वयम् बसेर रामायण भागवत आदि सुनाउँथे, पण्डित बनेर बस्दथे । अहिले सम्भन्छन्— त्यो त भक्तिमार्ग हो । भक्ति अलग हो, ज्ञान अलग कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी काम चितामा बसेर सबै काला बनेका छौ । कृष्णलाई पनि श्याम-सुन्दर भन्छन् नि । पुजारीहरू अन्धश्रद्धालु छन् । कति भूत पूजा हुन्छ । शरीरको पूजा अर्थात् ५ तत्त्वको पूजा । यसलाई भनिन्छ— व्यभिचारी पूजा । भक्ति पहिले अव्यभिचारी हुन्थ्यो, एक शिवको नै पूजा हुन्थ्यो । अहिले हेर के-के पूजा भइरहन्छ । बाबाले अचम्म पनि देखाउनुहुन्छ, ज्ञान पनि सम्भाइरहनुभएको छ । काँडाबाट फूल बनाइरहनुभएको छ । यसलाई नै भनिन्छ फूलको बगैँचा । कराचीमा पहरामा एक पठान बस्दथ्यो, ऊ पनि ध्यानमा जान्थ्यो, भन्दथ्यो— म स्वर्गमा गएँ, ईश्वरले मलाई फूल दिनुभयो । उसलाई धेरै आनन्द आउँथ्यो । आश्चर्य छ नि । उनीहरूले त ७ आश्चर्य भन्दछन् । वास्तवमा विश्वको आश्चर्य त स्वर्ग हो— यो कसैलाई पनि थाहा छैन ।

तिमीलाई कति फस्टक्लास ज्ञान मिलेको छ । तिमीलाई कति खुशी हुनुपर्छ । कति सर्वोच्च बापदादा हुनुहुन्छ र कति साधारण रहनुहुन्छ, बाबाको नै महिमाको गायन गरिन्छ, उहाँ निराकार, निरहंकारी हुनुहुन्छ । बाबाले त आएर सेवा गर्नु पर्छ नि । बाबाले सदैव बच्चाहरूलाई सेवा गरेर, उनीहरूलाई धन-दौलत दिएर स्वयम् वानप्रस्थ अवस्थामा जानुहुन्छ । बच्चाहरूलाई शिरमा चढाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरू विश्वका मालिक बन्छौ । स्वीट होममा गएर फेरि आएर स्वीट बादशाही लिन्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले त बादशाही लिन । सच्चा निष्काम सेवाधारी त एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ । तर मायाले भुलाइदिन्छ । यति महान् बापदादालाई कहाँ विर्सिन हुन्छ र । दादाको सम्पत्तिको कति नशा रहन्छ । तिमीलाई त शिवबाबा मिल्नुभएको छ । उहाँको सम्पत्ति हो । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर अनि दैवी गुण धारण गर । आसुरी गुणहरूलाई निकालिदिनुपर्छ । गायन पनि गर्छन्— मुझ निर्गुण हारे में कोइ गुण नाही । निर्गुण संस्था पनि छ । तर अर्थ त कसैले सम्भन्दैनन् । निर्गुण अर्थात् कुनै गुण नभएको । तर उनीहरूले कहाँ सम्भन्छन् र ! तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले एउटै कुरा सम्भाउनुहुन्छ— भन, हामी त बेहदको सेवामा छौ । जो सबैका बापूजी हुनुहुन्छ, हामी उहाँको श्रीमत्मा चल्छौ । श्रीमत् भागवद् गीता गायन गरिएको छ । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) जसरी सर्वोच्च बापदादा साधारण रहनुहुन्छ, त्यस्तै धेरै साधारण, निराकारी र निरहंकारी बनेर रहनु छ । बाबाद्वारा जो फस्टक्लास ज्ञान मिलेको छ, त्यसको चिन्तन गर्नुपर्छ ।

२) ड्रामा जुन हुबहु दोहोरिइरहेको छ, त्यसमा बेहदको पुरुषार्थ गरेर बेहदको सुखको प्राप्ति गर्नु छ । कहिल्यै ड्रामा भनेर रोकिनु छैन । प्रारब्धका लागि पुरुषार्थ अवश्य गर्नु छ ।

वरदानः— कर्मको गतिलाई जानेर गति-सद्गतिको फैसला गर्ने मास्टर दुःख-हर्ता सुख-कर्ता भव

अहिलेसम्म पनि आफ्नो जीवनको कहानी देख्न र सुनाउनमा व्यस्त नबन । हरेकको कर्मको गतिलाई जानेर गति सद्गति दिने फैसला गर । मास्टर दुःख-हर्ता सुख-कर्ताको पार्ट खेल । आफ्नो रचनाको दुःख, अशान्तिको समस्यालाई समाप्त गर, उनीहरूलाई महादान र वरदान देऊ । स्वयंले सुविधा नलेऊ, अब त दाता बनेर देऊ । यदि सुविधाको आधारमा स्वयंको उन्नति वा सेवामा अल्पकालका लागि सफलता प्राप्त हुन्छ भने पनि आज महान् हुन्छौ भोलि महानताका प्यासी आत्मा बन्नेछौ ।

स्लोगनः— अनुभूति नहुनु— युद्धको अवस्था हो, योगी बन योद्धा होइन ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क

(२६) हिंङ्दा-डुल्दा आफूलाई निराकारी आत्मा र कर्म गर्दा अव्यक्त फरिश्ता सम्झ्यौ भने साक्षी द्रष्टा बन्नेछौ । यो देहको दुनियाँमा जे पनि भइरहोस्, तर फरिश्ताले माथिबाट साक्षी भएर सबै पार्ट हेर्दै, सकाश अर्थात् सहयोग दिन्छ । सकाश दिनु नै कर्तव्य निर्वाह गर्नु हो ।